

Arrest

nr. 124 017 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. HERMAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtounen en geboren te zijn in het dorp Toto, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. U bent meerderjarig en ongehuwd.

Uw vader (M.) was sinds jaar en dag actief bij het Afghaanse leger, waar hij onder meer training gaf aan militairen. Na een tijd kreeg uw vader daarvoor problemen met de taliban, die hem meermaals dreigbrieven stuurden met de melding zijn werkzaamheden voor het leger te stoppen. Uw vader weigerde echter, waarop de taliban op een dag jullie huis aanvielen. U was op dat moment bij uw tante. Bij de aanval werden uw vader en moeder gedood en uw zus aan de arm verwond. Uw broer (H.) had alles zien gebeuren aangezien hij kon schuilen in de stal. Uw broer had onder meer (M.O.) herkend bij de groep talibs. Toen uw broer (H.) en u een tijd later naar Kalij Khan War trokken waar het

water tussen de verschillende stammen wordt verdeeld voor de irrigatie van de landbouwgronden, schoot uw broer er (M.O.) dood. De volgende dag besliste u samen met (H.) uw thuisland uit te vluchten, uit vrees voor wraakacties van de taliban. Jullie verlieten Afghanistan in de herfst van 1388 (herfst 2009 volgens de Gregoriaanse kalender). In Turkije raakte u echter uw broer kwijt. Hij werd gerepatriëerd naar Afghanistan en nadien hoorde u dat de taliban en de mannen van (O.) hem hadden vermoord. Op 9 augustus 2011 vroeg u asiel aan in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, die van uw vader en grootvader, een brief van de taliban, een attest van het districtshuis en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd. Na het gehoor zond uw advocaat ons familiefoto's en foto's van uw vader aan het werk op, die afkomstig zijn van uw mobiele telefoon.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban. Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Vooreerst moet worden aangehaald dat u zelf verklaart in het begin van de herfst van 1388 uw dorp te hebben verlaten (CGVS, p. 3-4). De herfstmaanden zijn, zoals u vernoemt, mizan, agrab en gaus (komt overeen met september tot december)(CGVS, p. 8). Aangezien u begin de herfst 1388 bent vertrokken, moet dit volgens de Gregoriaanse kalender rond 10 september 2009 geweest zijn (zie info administratief dossier). Ook heeft u heel uw leven in uw dorp gewoond (CGVS, p. 2-3).

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over uw profiel van zoon uit een landbouwersfamilie enerzijds en over uw afkomst als zoon van een kolonel in het Afghaanse leger anderzijds. In verband met uw leven in een landbouwersfamilie verklaart u dat u, als gezonde jongeman, iedere dag anderhalf uur naar de madrassa ging, waarna u de rest van de dag thuis bleef om de dieren te voederen (CGVS, p. 4). Enkel uw vader en broer zouden in eerste instantie op jullie landbouwgronden hebben gewerkt (CGVS, p. 4). Wanneer u dan later in het gehoor wordt geconfronteerd met uw verklaring dat uw vader slechts om de vier maand huiswaarts kwam van zijn werk in het leger (CGVS, p. 10) en dus allerminst op jullie landbouwgronden actief kon zijn, stelt u dat uw broer op het land werkte en anderen van het dorp een handje toestaken (CGVS, p. 14). U dus niet. Naast de vaststelling dat u weinig consistent bent over uw vaders werkzaamheden, moet worden opgemerkt dat het in een Afghaanse context ook weinig aannemelijk is dat u als gezonde jongeman niet zou hebben moeten helpen op de familiale landbouwgronden, zeker niet in drukke landbouwperiodes. In een rurale maatschappij als Afghanistan mag worden verwacht dat iedere helpende hand meer dan welkom is. De vaststelling dat u weinig consistent en weinig aannemelijk bent, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Nog in verband met uw leven in een landbouwersfamilie dient vastgesteld te worden dat u zelfs bij benadering niet kan aanhalen hoeveel land jullie exact in jullie bezit hadden (CGVS, p. 4). Ook legt u foutieve verklaringen af over de zaai- en oogstmaanden van onder meer tomaten en maïs, twee gewassen die door uw vader zouden worden geteeld. Zo meent u dat maïs einde 'hoot' (februari/maart) wordt gezaaid en in 'sاران' of 'assad' (juni/juli/augustus) wordt geoogst (CGVS, p. 16). Dit terwijl maïs in Nangarhar, volgens de informatie in het administratief dossier, wordt gezaaid in juni/juli en pas geoogst wordt in oktober. Volgens de info in het dossier zijn ook tomaten een typisch zomergewas, terwijl volgens u tomaten in de herfst werden gezaaid (CGVS, p. 6). Wanneer deze werden geoogst, is u dan weer totaal vreemd (CGVS, p. 6). Dat u het allemaal niet precies weet omdat u zelf niet op de gronden werkte, is gezien het belang van landbouw in uw familie en in dergelijke rurale gebieden geen afdoende argument (CGVS, p. 16). Bovendien dienden hierboven reeds kanttekeningen

te worden geplaatst bij uw verklaring dat u nooit op het land zou hebben gewerkt. Verder heeft u geen enkel idee welke prijs voor ajuinen of aardappelen wordt betaald terwijl uw vader deze nochtans ging verkopen op de bazaar (CGVS, p. 16). Deze oppervlakkige en bovenal foutieve verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van het feit dat u bent opgegroeid in een landbouwersfamilie in Sherzad.

Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader actief was voor de Afghaanse autoriteiten als kolonel. Hoewel u ten eerste verklaart dat uw vader kolonel is, weet u niet welke insignes hij droeg (CGVS, p. 10) en welke graad hij had vóór hij kolonel werd (CGVS, p. 11). Voorts weet u niet waar in Kandahar hij gestationeerd was (CGVS, p. 10), wat de naam van zijn basis was (CGVS, p. 10), wat de naam van zijn eenheid was (CGVS, p. 10), hoe lang hij reeds gestationeerd was in Kandahar (CGVS, p. 10), waar hij voordien overal gestationeerd was (CGVS, p. 11) en met welke nationaliteiten hij moest samenwerken (CGVS, p. 11). Markant is ook dat u geen enkele collega van hem kunt opnoemen (CGVS, p. 11) en dat u niet weet wie zijn baas was (CGVS, p. 11) en waar die vandaan kwam (CGVS, p. 11). Als zoon van een kolonel heeft u ook helemaal geen idee hoe de structuur van een kandak eruit ziet (CGVS, p. 12). Ook moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over zijn werkzaamheden voor het leger. Zo weet u wel dat hij trainingen met wapens gaf, maar of hij ook andere trainingen moest geven, is u totaal vreemd (CGVS, p. 11). Ook weet u niet of uw vader ook soms zelf een opleiding moest volgen (CGVS, p. 11). Van een zoon mag echter worden verwacht dat hij een begin van informatie kan geven over de werkzaamheden van diens vader. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u de zoon van een kolonel voor het Afghaanse leger zou zijn.

Naast de vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw geschetste profielen, is het heel merkwaardig dat u eveneens niet op de hoogte schijnt te zijn van enkele Afghaanse algemeenheden. Zo haalt u aan dat 1 Afghani uit een biljet bestaat, 2 Afghani zowel uit een munt als een biljet bestaat en er anders geen munten bestaan in Afghanistan (CGVS, p. 17). Nochtans blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat 1, 2 én 5 Afghani reeds sinds 2005 uit munten bestaan. Gevraagd naar de kleur van de nummerplaten zegt u dan weer deze niet te kennen aangezien u in de bergen leefde (CGVS, p. 17). Nochtans blijkt uit info in het administratief dossier dat uw dorp Toto langs een primaire weg ligt én dat er een taxistation is in Toto. Deze objectieve info is niet enkel tegenstrijdig met uw verklaringen dat u niet op de hoogte bent van nummerplaten omdat u afkomstig bent uit de bergen en dus weinig wagens ziet voorbijrijden, het lijkt ook weinig aannemelijk voor iemand uit Afghanistan dat die niet op de hoogte is hoe de nummerplaten er in zijn land van herkomst uitzien. Vervolgens geeft u te kennen naar de radio te hebben geluisterd waarna u enkele radiozenders opnoemt, maar wanneer wordt gevraagd naar een bekende presentator op een door u genoemde zender, zegt u er geen te kennen omdat het lang geleden is (CGVS, p.19).

Verder blijkt dat u niet op de hoogte bent dat er in uw dorp een zware aardbeving met dodelijke slachtoffers als gevolg heeft plaatsgevonden vóór uw vertrek. Op het CGVS aanwezige bronnen, die werden bijgevoegd in het administratief dossier, tonen namelijk aan dat er op 16 april 2009, ongeveer vijf maand voor uw beweerde vertrek in de herfst van 1388, twee aardbevingen waren met het epicentrum in de districten Sherzad en Hesarak. Rapporten geven aan dat minstens 22 mensen het leven lieten bij deze ramp, 59 mensen gewond raakten, 290 huizen werden vernietigd en 650 families dakloos werden. Deze aardbevingen en de gevolgen ervan kunnen inwoners van het district Sherzad niet zijn ontgaan. Zeker ook een inwoner van het dorp Toto niet aangezien de Amerikaanse hulporganisatie USAID na de aardbevingen lakens, schoolgerief en kinderverzorgingsgoederen heeft uitgedeeld in onder meer uw dorp Toto, dat volgens de info zwaar beschadigd uit de aardbeving was gekomen. Minstens moet u hierover dan ook iets hebben gemerkt of nieuws over hebben vernomen indien u daadwerkelijk uit dit dorp of gebied komt. Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u zelf de naam USAID niet kent terwijl deze organisatie zoals gemeld actief was tot in uw dorp (CGVS, p. 19). De vaststelling dat u niet op de hoogte bent van zowel de aardbeving als het gevolg ervan, ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid een inwoner geweest te zijn van het district Sherzad.

Tot slot blijkt uw kennis van de politieke situatie in uw land zeer beperkt. Voor iemand die beweert uit Afghanistan te komen, kan u helemaal geen juiste informatie geven over de verkiezingen uit uw land van herkomst. Nochtans zou dit mogen worden verondersteld aangezien democratische verkiezingen in een land als Afghanistan een grote maatschappelijke impact hebben. Het is dan ook hooguit opmerkelijk dat u verklaart dat er in de periode rond uw vertrek geen verkiezingen hadden plaatsgevonden. U kan zich zelfs niet meer herinneren wanneer er in Afghanistan verkiezingen hebben plaatsgevonden in het verleden (CGVS, p. 5). Volgens de informatie in het administratief dossier vonden er echter presidentsverkiezingen plaats op 20 augustus 2009, net voor uw vertrek dus. Vier en vijf jaar voordien zouden ook reeds verkiezingen hebben plaatsgevonden. Het is weinig geloofwaardig dat u zowel in de aanloop naar deze verkiezingsdag als die verkiezingsdag zelf niets zou hebben gemerkt, zeker omdat, volgens de informatie in uw administratief dossier, er zelfs in de school van uw dorp een

stembureau werd georganiseerd, met name de Toto High school in Luqman khail (CGVS, p. 5-6). Daarnaast lijkt u ook weinig op de hoogte te zijn van prominente politici uit Sherzad en Afghanistan. Zo is oud-commandant uit Nangarhar, Mohammad Yunus Khalis, u totaal vreemd (CGVS, p. 19). Over Haji Mohammad Zaman Ghamsharik weet u dan weer dat hij inderdaad gedood is, maar of dit na of vóór uw vertrek was en wie deze man is, weet u niet (CGVS, p. 19). Deze invloedrijke leider uit uw provincie werd echter pas in 2010 vermoord, ruim na uw vlucht uit Afghanistan. Van Hadji Din Moghammad, commandant uit Nangarhar, weet u dan weer dat hij ooit gouverneur van uw provincie was, maar dat hij nadien gouverneur van Kabul is geworden, weet u niet. Over zijn broer Abdul Haq weet u zelfs helemaal niets te vertellen, terwijl dit ooit een van de bekendste commandanten van Nangarhar en ruimer Afghanistan was. Zelfs over de door u genoemde politica Saima Koghiani kan u geen begin van informatie geven (CGVS, p. 19-20). Naast uw nihilistische kennis over de lokale politici is uw onwetendheid over nationale politici desgevallend nog opvallender. Zo schijnt u geen enkele verduidelijking te kunnen geven bij figuren als Sayyaf (CGVS, p. 17), Dostum (CGVS, p. 20), Gulbuddin Hekmatyar (CGVS, p. 18) en Burhanuddin Rabbani (CGVS, p. 19), nochtans vier van de meest prominente politici uit uw thuisland. Bij Sayyaf kan u enkel verkeerdelijk weergeven dat die uit Gandomak afkomstig is, terwijl Kabul zijn thuisbasis is. Van de drie andere figuren schijnt u enkel “de naam” te hebben gehoord, terwijl Rabbani ooit president was van uw land, Hekmatyar leider is van de bekendste politieke partij Hizb-i-Islami, Sayyaf de laatste drie decennia een bloedige kleur heeft gegeven aan de geschiedenis van Afghanistan en Dostum als leider van de Uzbekenen eveneens vele oorlogen heeft uitgevochten. Dat u nagenoeg niets over de politieke situatie of geschiedenis in Afghanistan weet, is opnieuw een opmerkelijke vaststelling. Het zijn immers onder andere deze politieke partijen en voormalige krijgsheren die de tragische geschiedenis van Afghanistan en het lot van de bevolking hebben bepaald.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tadzjikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van

informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan de taskara's van u, uw vader en grootvader en het attest van het districtshuis. Ook de foto's die u na uw gehoor neerlegde, zeggen niets over uw herkomst. Bovendien moet worden opgemerkt dat er niet kan worden afgeleid uit deze foto's dat deze man uw vader is, of dat er zelfs enige bloedverwantschap tussen u en deze man bestaat. Zelfs een vergelijking van de foto op uw vaders taskara met de door u neergelegde foto's, biedt geen duidelijkheid of beide mannen wel een en dezelfde zijn. Zeker niet omdat, zoals gemeld, Afghaanse documenten uitermate fraudegevoelig zijn. De dreigbrief van de taliban is dan weer geen officieel document waarvan allermindst de authenticiteit kan worden geverifieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt gekrenkt en geschoffeerd te zijn door de stelling dat zijn verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is en houdt vol te hebben meegemaakt wat hij zo goed en zo kwaad als mogelijk vertelde aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).

Het CGVS gaat volgens verzoeker op kille wijze voorbij aan de emotionele en psychologische impact die de feiten op hem hadden. Hij wordt geplaagd door schuldgevoelens, angstaanvallen, nachtmerries, concentratieproblemen en geheugenverlies.

Het CGVS motiveert lichtvaardig door minder belangrijke details als cruciaal voor te stellen. Verzoeker herhaalt dat hij ontredderd en getraumatiseerd was. Tevens benadrukt hij slechts zestien jaar te zijn geweest bij het verlaten van zijn land. Voorts genoot hij nooit een formele opleiding en zijn zijn verstandelijke vermogens zeer beperkt. Het is dan ook begrijpbaar dat hij aangaande een aantal vragen over het Afghaanse leven de bal mislaat.

Verzoeker stelt dat het CGVS zijn antwoorden "systematisch en doelbewust verkeerd lijkt te willen begrijpen en uitleggen". Volgens hem is het overdreven om te verwachten dat hij zich, gelet op zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht en nadat hij zich vier jaar inpaste in de Westerse maatschappij, zou herinneren in welke maanden bepaalde gewassen werden gezaaid en geoogst. Verzoeker stelt zich de vraag waar het CGVS dan wel denkt dat hij vandaan komt en betoogt dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij een stadskind is dat zich anders voordoet.

Gezien de militaire carrière van zijn vader de nodige gevaren en bedreigingen met zich brachten en waarschijnlijk een geheim karakter hadden, is het logisch dat zijn vader tegen zijn naaste familie, in het bijzonder ten aanzien van de minderjarige kinderen, vaag bleef over zijn exacte activiteiten.

Verzoeker voert aan dat hij niet op de hoogte was omtrent het Afghaanse geld omdat in zijn dorp, naast ruilhandel, de Pakistaanse roepie werd gebruikt. Ter staving voegt hij een artikel van de website

www.iwpr.net bij het verzoekschrift. Verzoeker gebruikt overigens de term 'Kaldar' als naam voor het in zijn omgeving gebruikte geld.

Inzake de kleur van de nummerplaten en de naam van een radiopresentator, verwijst verzoeker naar de reeds gedane uiteenzetting inzake zijn psychologische problemen, zijn leeftijd en zijn verstandelijke vermogens.

Verzoeker heeft beslist weet van aardbevingen in zijn thuisstreek doch inzake de aardbeving van 17 april 2009 (en niet 16 april 2009, zoals het CGVS voorhoudt) herinnert hij zich enkel dat de doden vielen in de nabijgelegen dorpen. Uiteraard heeft hij hulpgoederen zien aanvoeren doch hij maakte er geen gebruik van. De naam USAID is hem onbekend. Dit kan hem, gelet op zijn quasi ongeletterd profiel en gebrek aan kennis van het Westerse alfabet, niet worden verweten.

Verzoeker wist uiteraard dat er politiek beoefend werd en dat er op een gegeven ogenblik verkiezingen plaatsvonden. Als jonge, ongeschoolde en niet-kiesgerechtigde tiener in een geïsoleerde regio had hij hiervoor geen belangstelling. Verzoeker noemde oprecht de figuren die hij zich herinnerde maar in zijn situatie kan hem zijn beperkte kennis niet verwijten. Het CGVS vertrekt ten onrechte vanuit een Westers denkkader en vanuit het oogpunt van een opgeleide, volwassen Europeaan anno 2013.

Aangaande de neergelegde documenten, stelt verzoeker zich de vraag hoe hij als tiener zonder financiële draagkracht erin zou zijn geslaagd deze te (laten) vervalsen. Hij blijft erbij dat de foto's en Taskara betrekking hebben op zijn vader. De dreigbrief van de taliban draagt geen officiële stempel. Toch is hij concreet en viseert hij verzoeker. Als het CGVS de authenticiteit van de stukken betwijfelt, mag verwacht worden dat een begin van bewijs van vervalsing wordt geleverd, minstens dat onderzoek wordt gedaan in plaats van te vervallen in algemeenheden, loze insinuaties en ongefundeerde stellingen.

2.2.1. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont in het geheel niet aan dat aan deze voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel bijgevolg niet aannemelijk.

2.2.2. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat het CGVS zijn verklaringen "*systematisch en doelbewust verkeerd lijkt te willen begrijpen en uitleggen*", dient te worden opgemerkt dat hij zich beperkt tot deze algemene bewering, zonder *in concreto* uit te werken dat, waar of op welke wijze het CGVS zijn verklaringen doelbewust foutief zou hebben uitgelegd. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Voorts zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Uit verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg blijkt dat hij, alvorens hij in België aankwam op 8 augustus 2011 en hier asiel aanvraag op 9 augustus 2011, reeds geruime tijd en in tal van landen in Europa vertoefde. Hij was anderhalf jaar in Griekenland, drie dagen in Macedonië, een maand in Servië, drie en een halve maand in Kroatië, vijf dagen in Slovenië, twee dagen in Italië en vier dagen in Frankrijk (administratief dossier, stuk 16, nr.35). Gedurende al deze tijd en in al deze landen in Europa vroeg hij geen asiel aan (administratief dossier, stuk 5, p.7). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens in Europa asiel aan te vragen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging.

Verzoeker laat uitschijnen dat hij getraumatiseerd is en psychische problemen kent. Hij stelt dat hij wordt geplaagd door schuldgevoelens, angstaanvallen, nachtmerries, concentratieproblemen en geheugenverlies. Verzoeker brengt echter geen medisch attest bij waaruit het bestaan van enig trauma of van psychische problemen in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn en psychische problemen te kennen; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker toont bovendien niet aan de hand van concrete argumenten en elementen aan dat of op welke wijze zijn beweerde psychische verklaringen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed.

In zoverre verzoeker beweert dat zijn verstandelijke vermogens zeer beperkt zijn en laat uitschijnen dat daardoor niet van hem kon worden verwacht dat hij kon antwoorden op de vragen over het Afghaanse leven, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet kan worden aanvaard. Vooreerst blijkt uit verzoekers eigen verklaringen bij het CGVS dat hij wel degelijk geacht kan worden over de nodige verstandelijke vermogens te beschikken aangezien hij naar de Koranschool ging en Pashtou kan lezen (administratief dossier, stuk 5, p.4, 8). Verzoeker beperkt zich voorts tot een blote bewering doch toont niet aan dat zijn lage scholingsgraad zijn verstandelijke vermogens op zulke wijze zou hebben aangetast dat hij niet kon antwoorden op vragen over het Afghaanse leven. Dat zijn verstandelijke vermogens dermate beperkt zouden zijn dat dit van hem niet mocht worden verwacht, blijkt evenmin uit de stukken van het dossier. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Geen van beide maakte melding van het feit dat verzoekers verstandelijke vermogens dermate beperkt zouden zijn dat hij niet in staat was om het gehoor op een normale wijze af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker goed kon volgen en de gestelde vragen begreep. Het gehoor is op normale wijze geschied en uit het gehoorverslag kunnen geen problemen worden afgeleid.

Verzoekers jeugdige leeftijd en beperkte scholingsgraad vormen evenmin een afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ook van een persoon met een jeugdige leeftijd en een beperkte scholingsgraad mag immers worden verwacht dat deze kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn voorgehouden profiel en levensomstandigheden, zijn directe leefomgeving en de regio waarin hij beweert te hebben gewoond, alsmede dat hij een aantal basiszaken kent en een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan situeren.

Verzoeker mat zich het profiel aan van zoon uit een landbouwersfamilie en van zoon van een kolonel in het Afghaanse leger. Hij slaagt er echter geenszins in om dit profiel aannemelijk te maken.

Zo blijkt uit zijn gezegden, terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij inconsistente verklaringen aflegde over zijn vaders werkzaamheden op hun landbouwgronden en in het leger. Tevens beweerde hij dat hij niet hoefde te helpen op de gronden van zijn familie. In de bestreden beslissing wordt met recht gemotiveerd dat het in de Afghaanse context niet aannemelijk is dat hij als gezonde jongeman niet moest helpen op de familiale landbouwgronden, zeker niet in drukke landbouwperiodes. In een rurale maatschappij als de zijne, kan immers worden verwacht dat iedere helpende hand meer dan welkom is.

Voorts bleek verzoeker niet in staat om correcte verklaringen af te leggen over de zaai- en oogstmaanden van de gewassen die zijn familie zou hebben geteeld. In tegenstelling met wat hij aanvoert, kon dit van hem wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht, en dit gezien het belang van landbouw in zijn familie en in het rurale gebied waarvan hij afkomstig beweert te zijn. Verzoeker laat bovendien de terechte vaststellingen onverlet dat hij zelfs niet bij benadering kon aangeven hoeveel land zijn familie bezat en niet kon preciseren welke prijs zijn vader verkreeg voor de ajuinen en aardappelen die hij op de bazaar ging verkopen. Verder kon hij niet aangeven hoeveel het land opbracht wanneer zijn familie het zou hebben verkocht (*ibid.*, p.4).

Verzoeker kon daarenboven nagenoeg niets vertellen over de vermeende werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse leger. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij over zijn vader niet wist (i) welke insignes hij droeg; (ii) welke graad hij had voor hij kolonel was; (iii) waar hij in Kandahar was gestationeerd; (iv) wat de naam van zijn basis was; (v) hoe zijn eenheid heette; (vi) hoelang hij reeds in Kandahar was gestationeerd; (vii) waar hij voordien overal gestationeerd was; (viii) met welke nationaliteiten hij samenwerkte; (ix) hoe zijn collega's heetten; (x) wie zijn baas was en waar deze vandaan kwam; (xi) hoe de structuur van een kandak eruit ziet; (xii) welke zijn werkzaamheden voor het leger precies waren; (xiii) of hij soms zelf opleiding moest volgen. De bewering dat zijn vader vaag zou zijn gebleven over zijn functie wegens de geheime aard en de gevaren die met zijn functie gepaard gingen, kan verzoekers verregaande onwetendheid ter zake niet verklaren. Van de zoon van een kolonel van het Afghaans leger mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze minstens een begin van informatie kan geven over de werkzaamheden van zijn vader. Daarenboven gaf verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat zijn zus en zijn schoonbroer mogelijk meer informatie hadden doch bleek hij hiernaar zelfs niet te hebben gevraagd (*ibid.*, p.10). Gezien hij zijn asielaanvraag baseert op problemen die uit de beroepsactiviteiten van zijn vader zouden zijn voortgevloeid, kon van verzoeker worden verwacht dat hij zich, minstens in het kader en ter adstructie van zijn asielaanvraag, nader zou hebben geïnformeerd over deze beroepsactiviteiten. Dat hij naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

Verzoeker bleek bovendien niet op de hoogte van enkele Afghaanse gemeenschappen en van enkele gegevens en gebeurtenissen die op zijn onmiddellijke leefomgeving betrekking hebben.

Zo bleek hij niet op de hoogte omtrent het Afghaanse geld en legde hij ter zake foutieve verklaringen af. Waar verzoeker dit, verwijzend naar algemene informatie waaruit blijkt dat in zijn regio de Pakistaanse roepie meer wordt gebruikt dan de Afghani, wijt aan het feit dat de Afghani in zijn dorp niet werd gebruikt, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet kan overtuigen. Vooreerst antwoordde hij, wanneer werd gevraagd naar de prijs van tomaten in zijn regio, zelf spontaan in termen van Afghani (*ibid.*, p.16-17). Bovendien gaf hij niet aan het antwoord op de vragen in het kader waarvan hij foutieve verklaringen aflegde niet te weten, doch antwoordde hij steeds eenduidig op de gestelde vragen. Het is niet ernstig om *post factum* te beweren dat hij het antwoord in wezen niet wist. Indien dit zo was, kan worden aangenomen dat hij dit zou hebben vermeld bij het CGVS in plaats van eenduidig doch foutief te antwoorden op de vragen.

Verzoeker vertoonde blijkens de met reden aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing tevens een gebrek aan kennis aangaande de kleur van de nummerplaten in zijn land van herkomst. Tevens wordt terecht vastgesteld dat zijn verklaring voor deze onwetendheid, met name dat hij in de bergen leefde, strijdig is met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat zijn verklaarde dorp naast een primaire weg ligt en dat er een tankstation is. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat iemand van Afghanistan niet op de hoogte is van het uitzicht van de nummerplaten in zijn land. Dit klemt in hoofde van verzoeker nog des te meer daar hij naar de Koranschool ging en zijn vader op vrijdag vergezelde naar de bazaar om er inkopen te gaan doen (*ibid.*, p.6). Aangenomen kan worden dat hij er wagens zou hebben gezien.

Verzoeker beweerde verder dat hij naar de radio luisterde en noemde een aantal radiozenders. Wanneer hem werd gevraagd naar een bekende presentator op één van de door hem genoemde zenders, gaf hij aan er geen te kennen (*ibid.*, p.19).

Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat hij in het geheel niet op de hoogte bleek van de zware aardbevingen met dodelijke slachtoffers die enkele maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvond in zijn verklaarde regio van herkomst. Deze aardbevingen en hun zware gevolgen kunnen de inwoners van verzoekers district niet zijn ontgaan. Zij kunnen zeker een inwoner van verzoekers dorp niet zijn ontgaan aangezien dit dorp blijkens de informatie in het dossier zwaar werd getroffen door de aardbevingen en daardoor hulpgoederen ontving (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie). Waar verzoeker op heden beweert dat hij wel degelijk weet had van de aardbevingen, zich herinnert dat er doden vielen in nabijgelegen dorpen en beweert te hebben gezien dat er hulpgoederen werden aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins steun vindt in het gehoorverslag van het CGVS. Wanneer werd gevraagd welke grote natuurrampen in zijn district plaatsvonden, antwoordde hij immers: "*Ik weet geen*". Vervolgens ontkende hij uitdrukkelijk en eenduidig dat er aardbevingen plaatsvonden. Even verder ontkende hij nogmaals duidelijk dat er in zijn regio zware natuurrampen met slachtoffers als gevolg plaatsvonden (administratief dossier, stuk 5, p.6-7). Bovendien bleek de naam USAID verzoeker onbekend terwijl deze organisatie blijkens de voormelde landeninformatie hulpgoederen verdeelde in zijn dorp. Zijn verklaring voor deze onwetendheid is niet afdoende. Dat hij noch op de bazaar, noch in de Koranschool, noch in zijn familie, noch op de radio ooit hoorde spreken over de organisatie die actief was in zijn dorp is niet aannemelijk.

Verzoeker vertoonde tevens een apert gebrek aan kennis inzake de verkiezingen die net voor zijn vertrek uit zijn land plaatsvonden, prominente politici in zijn beweerde regio van herkomst en de meest prominente en nationale politici in Afghanistan. Hij tracht ook deze onwetendheid ten onrechte te minimaliseren. Dat hij over de verkiezingen en politici waarover hij werd bevraagd nooit meer zou hebben vernomen via zijn familieleden, op de bazaar, in de Koranschool of op de radiozenders waarnaar hij luisterde, is immers geenszins geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde profiel, noch aan zijn vermeende recente herkomst uit het dorp Toto, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge dit profiel en in zijn verklaarde regio van herkomst zou hebben gekend.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas nog op fundamentele wijze verder wordt ondergraven doordat hij niet bij machte bleek om essentiële elementen in dit relaas in de tijd te situeren en om zijn relaas op een chronologisch duidelijke en coherente wijze uiteen te zetten. Tevens legde hij over de kern van zijn relaas uiterst vage verklaringen af. Zo kon hij totaal niet aangeven wanneer zijn familie de neergelegde dreigbrief kreeg en kon hij zelfs het jaar niet geven waarin deze brief werd ontvangen. Hoeveel dreigbrieven zijn familie in totaal ontving kon hij ook niet zeggen. Wanneer zijn familie voor het eerst een dreigbrief ontving wist hij evenmin. Verder wist hij niet hoe lang dit was voor hij Afghanistan verliet. Wanneer de tweede dreigbrief volgde, wist hij ook niet. Voorts kon hij niet aangeven hoelang hij nog in het land bleef na het ontvangen van de neergelegde, volgens zijn verklaringen derde, dreigbrief (*ibid.*, p.9, 12-13). Ook het incident waarbij de taliban zijn beide ouders zouden hebben gedood en zijn zus zouden hebben verwond, kon hij geheel niet situeren in de tijd. Hij bleek niet zeker van het jaar, kon geen datum verstrekken en kon de maand niet geven waarin dit plaatsvond. Evenmin kon hij met de nodige precisie aangeven hoeveel dagen voor zijn vertrek dit incident plaatsvond, kon hij niet preciseren in welke maand hij het land verliet en wist hij zelfs niet of dit voor of na de ramadan was (*ibid.*, p.3-5).

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (administratief dossier, stuk 18: documenten). In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de stukken vals zouden zijn doch dat zij ook om andere reden bewijswaarde aan deze stukken kunnen ontzeggen. *In casu* volstaan de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen om te besluiten dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Reeds hoger werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel, (recente) herkomst van en verblijf in Afghanistan en asielaanvraag. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Door leugenachtige verklaringen af te leggen over zijn profiel, (recente) herkomst en verblijfplaatsen, heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de voormelde, op hem rustende medewerkingsplicht en verhindert hij de commissaris-generaal en de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten betreffende zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden.

Deze aspecten zijn nochtans van cruciaal belang. Het verzoek om subsidiaire bescherming dient immers te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit beweert te hebben en er is geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is er evenmin behoefte aan internationale bescherming indien de persoon in kwestie reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet. De commissaris-generaal merkt in dit kader in de bestreden beslissing terecht op dat sinds decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven, die daar mogelijks een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld hebben of zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal terecht op dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Bijgevolg is het van belang om te kunnen vaststellen in welke regio('s) in zijn land van herkomst de asielzoeker heeft verbleven. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er geen behoefte is aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst beschikt over een intern vestingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt, doordat hij geen correct beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.9. Evenmin kan worden aangenomen dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit beginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing en de bestreden beslissing staat, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.10. Nog daargelaten dat verzoeker voor het overige geheel niet preciseerd op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* geschonden zou zijn, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de

commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER